

се оказват законодателно-административните мерки на германската държава. Чрез бързи промени на нормативната уредба е ограничено времето на престой на искащите политическо убежище до решаване на въпроса дали наистина става въпрос за политически бежанци или за икономически такива, и спирането (или поне драстичното намаляване) на паричните и други материални помощи на азилантите.

За ефективността на този тип мерки показателен е примерът с циганите от Словакия, търсещи политическо убежище в Белгия през периода 1999-2000 г. Белгийското правителство извършва няколко масови репатриации на цигани, възстановява визовия режим със Словакия (при това двукратно, с няколкомесечен период на отмяната му), но в крайна сметка решаващата стъпка за спирането (или поне за рязкото ограничаване) на потока от циганите мигранти от Централна Европа в Белгия се оказва отмяната в началото на 2001 г. на паричните помощи за кандидатите за политическо убежище и съкращаване времето на решаване на въпроса за правото на убежище, като за този период им се гарантира само храна, подслон и медицинска помощ.

Едва ли може да има съмнение, че когато става въпрос за циганските миграции през 90-те години на ХХ в. от Източна към Западна Европа, поне в преобладаващото число от случаите всъщност става въпрос за икономически миграции (или опити за такива) на цигани от изпадналата в тежката криза на прехода Източна Европа към “богатия Запад”, прикрити зад политико-идеологически мотиви и правозащитна фразеология. Всъщност, макар и да изглежда парадоксално на пръв поглед, в случая, повече от пет века след първата миграционна вълна и заселването им в Западна Европа, циганите се опитват (немалки части от тях успешно) да повторят нейния основен модел.